

АРТЪР КЛАРК

ПОЕМЕТЕ ДЪЛБОКО ВЪЗДУХ

Част 0 от „Другата страна на небето“

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Отдавна вече съм забелязал, че хората, които никога не са напускали Земята, имат погрешни представи за условията на Космоса. Например всеки „знае“, че човек, попаднал без скафандр в безвъздушното пространство извън пределите на атмосферата, го очаква мигновена и страшна смърт. В популярната литература ще намерите множество кървави описания как експлодират космонавти и за да не ви развалям апетита, няма да ви ги преразказвам. Между впрочем много от тези разкази в основата си са правдиви. И на мен самия ми се е случвало в последния момент да измъквам от вакуумната камера заплеси, които не заслужават славното звание космонавти.

Но нали всяко правило си има изключение, така е и в случая. Та аз ли няма да зная — на гърба си съм го изпитал!

Завършвахме монтажа на „Втория Релеен Спътник“; всички главни връзки бяха готови, жилищните помещения херметизирани и на станцията предадохме бавно въртеливо движение около собствената ѝ ос, като възстановихме усещането за тежест, от което бяхме успели да отвикнем. Казах „бавно“, но станцията се въртеше със скорост тридесет мили в час. Естествено ние не усещахме движението, но центробежната сила, породена от въртенето, възвърна около половината от земното ни тегло. Това беше достатъчно, за да не плават предметите произволно из въздуха и едновременно да не се чувствува прекалено тромави след многото седмици пълна безтегловност.

През онай нощ, когато се случи това, нашата четворка спеше в тясната цилиндрична кабина, известна под името „Шести Кубрик“. Тя се намираше в най-долния край на станцията. Представете си велосипедно колело в което вместо шини има гирлянди от кренвирши, и „Шести Кубрик“ бе един от тия кренвирши и ние кратко си дремехме вътре в него.

Разбуди ме внезапен тласък — не такъв силен, че да се разтревожа, но във всеки случай седнах на леглото, недоумявайки какво се е случило. В космическата станция всяко необичайно явление изисква незабавна проверка и аз натиснах копчето до леглото, като включих вътрешната радиоуребда.

— Ало, централа, какво се е случило?

Никакъв отговор, линията не работеше.

Разтревожен сериозно, скочих от леглото и съвсем се смаях: притеглянето липсваше. Полетях към тавана, но успях да се заловя за подпората.

Не може цялата космическа станция изведнъж да престане да се върти. Отговорът можеше да бъде само един... излизането от строя на радиоуребдата и — както веднага констатирах — на електрическата мрежа ни разкри страшната истина: ние вече не бяхме част от станцията, по някакъв начин нашата кабина се бе откъснала и отхвръкнала в пространството също както излита попадналата на въртящия се маховик дъждовна капка.

Илюминатори нямахме, навън не можеше да се погледне, но ние не седяхме в тъмнина — бе се включило аварийното осветление, което се захранваше от батерии. Клапите на главния канал за въздух се бяха автоматически затворили, налягането бе току-що започнало да спада и известно време още можехме да съществуваме в нашата мъничка атмосфера, въпреки че тя не се обновяваше. Уви, непрекъснатото свистене показваше, че въздухът, с който разполагахме, излиташе от някаква дупка.

За съдбата на космическата станция можехме само да гадаем. Не е изключено всички съоръжения да са се разбили и другарите ни да са загинали или да се намират в същото незавидно положение като нас, да летят из Космоса в пробити кутии с въздух... Единствената ни, много слаба надежда бе, че може би само ние сме пострадали, че станцията е невредима и са изпратили спасителен отряд. Все пак отдалечавахме се със скорост не повече от тридесет мили в час и всеки реактивен скутер би могъл да ни настигне за няколко минути. В действителност наложи се да чакаме почти цял час, макар че ако не беше часовникът, никога нямаше да повярвам, че ни намериха тъй бързо. Бяхме почнали вече да се задъхваме, стрелката на уреда, на единствения ни авариен кислороден балон бе стигнала до последното деление преди нулата...

Почукването по обшивката прозвуча също като сигнал от друг свят. В отговор отчаяно зачукахме, след миг дочухме глух глас. Някой отвън бе опрял шлема на скафандръра си до металната обшивка и обикновената звукопроводимост ни позволяваше да го чуваме. Не тъй ясно като по радиото, но все пак можехме да се разберем.

Докато се съвещавахме, стрелката на манометъра бавно пълзеше към нулата. Преди да ни отведат на буксир до станцията, щяхме да бъдем мъртви... Но спасителният кораб беше само на няколко фута от нас, вакуумната му камера бе отворена, цялата задача се състоеше в това, как да преминем тези няколко фута без скафан드리.

Подготвихме всичко много старательно и за кой ли път вече обсъждахме предстоящите действия, защото прекрасно разбирахме, че няма да имаме възможност да повторим опита си.

Поехме за последен път дълбоко въздух от кислородния апарат, като прочистихме дробовете си. И когато всички бяха готови, почухах на стената, давайки сигнал на нашите другари.

Серия последователни чукания... механичните инструменти започнаха да обработват тънката обвивка на кабината. Знаейки какво ще последва, ние здраво се заловихме за подпорите, като се стараехме да бъдем по-далеч от бъдещия вход. Всичко стана тъй бързо и внезапно, че съзнанието ни не успя да регистрира последвалите събития. Кабината сякаш експлодира, обляхна ме мощн вихър, през неволно отворените уста излетя и последният въздух от дробовете. А после — мъртва тишина и брилянтите на звездите в зейналия отвор, който представляваше пътят към живота.

Уверявам ви, нямах време да анализирам усещанията си. Като че ли (макар да не съм уверен дали всичко това не е само плод на моето въображение) усетих остра болка в очите и сякаш иглички бодяха цялото ми тяло. Беше много студено, може би защото мигновено започна да се изпарява влагата от повърхността на тялото.

Единственото, което помня съвсем точно, бе ужасната тишина. В космическата станция никога не е напълно тихо, винаги или боботят моторите или се чува шумът от въздушните помпи. И изведнъж — абсолютната тишина на вакуума, на пустотата, където няма нито една частичка въздух, която би могла да предаде звука.

Почти едновременно изскочихме от отвора под лъчите на пламтящото Сълнце. В миг ослепях, но това нямаше значение, защото спасители в скафан드리 веднага ни подхванаха и бутнаха във вакуумната камера. С увеличаването на въздуха се възвърнаха и звуковете и ние се сетихме, че тук може да се дишат. После ни разказаха, че цялата операция продължила двадесет секунди.

И тъй ние станахме членове — основатели на клуба на „Гълтачите на Пустота“. По-късно още дванадесетина души при подобни обстоятелства извършиха същото. Рекордът за престояване в пустотата днес е равен на две минути. След това кръвта започва да кипи, тъй като завира при температурата на тялото и мехурчетата бързо попадат в сърцето. Аз се отървах почти без последици. Прекарах около четвърт минута в лъчите на истинското Сънце, а не на онова хилаво сияние, което прониква през земната атмосфера. Гълтката космос не ми донесе никаква вреда, но почернях така, както никога в живота си не съм почернявал.

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 10 от 1964 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.